

A forrás

12. A tulipánagy (folytatás)

A leány bement a házba, a tankönyve mellé ült, és a csalódástól, félelemtől sírni kezdett. Miben terheli most őt a felelősség? És mit fog szólni mama, ha mindent elmond neki?

Egy óra felé anyja jókedvűen toppant be a konyhába. – Kati – kiáltotta –, hol vagy? Nézd csak, mit hoztam! Ó, de szépen kitakarítottad a konyhát! Igazán aranyos kislány vagy.

Kati bekullogott. Mivel egyszerűen csendben megállt, anyja meglepődve fordult felé. A leány arca piros volt, és látszott rajta, hogy sírt.

– Kati – mondta anya meghökkenve –, valami baj történt?

– Igen, mama. Francis elment. Gyere, nézd meg a tulipánagyadat!

Kimentek és megnézték a rombolást. Glennyné felsóhajtott: – Hát ezen már nem lehet segíteni – mondta szomorúan. – Pedig hogy örültünk, mikor virítani kezdett! De hát mi történt? Nyilván dührohamot kapott, hogy ilyesmit vitt véghez. És hova ment?

– Nem tudom, mama. Olyan lusta volt, nem akart dolgozni ... és ... hát igen, én egy-két dolgot a szemére vettem, volt, ami igaz volt, volt, ami nem. Elvesztettem az önuralmammat, mama. Olyan szemtelenül viselkedett!

– Együnk valamit – nyugtatta meg anyja. Majd aztán mindent elmondasz. Vissza fog jönni sötétedés előtt, mint tegnap. Sütök gyorsan néhány tükörtojást szalonnával, te pedig készíts teát.

Míg a meleg étel mellett ültek, Kati megpróbálta anyjának az egész történetet elmondani. Ő nagyon komolyan hallgatta. Kati olyan kötelességtudó és szorgalmas volt, de Francisszal szembeni türelmetlen magatartása régóta nyugtalanította anyát. – Azt mondtam neki, mama, hogy lusta. És ez igaz – vallotta be Kati. – És azt mondtam: tudjuk, hogy kövekkel hajigálja a kacsákat és néha a teheneket is, és azt mondtam, hogy hazug. Ez is igaz ... Ha azokra a történetekre gondolsz, amiket Martinnak és Chrisnek mesélt!

– A bombákról és fegyverekről kiagyalt történeti tények nem felelnek meg a valóságnak mondta anya –, de valószínűleg nem volt az egész hazugság. Csakugyan egy nagyon haszontalan bandával volt dolga, ezért aggódom az eltűnése miatt. Ez az egész, amit mondtál neki?

– Nem – felelte Kati szorongva, és a tányérjára nézett –, azt mondtam neki, hogy ő hívta meg saját magát, hogy csak kényszerből fogadtuk be, és azt mondtam: alig várjuk, hogy elmenjen.

– Ó, Kati, hogy mondhattál ilyet! Nem csoda, ha rombolni akart. Meg ez nem is igaz. Én az első pillanattól megszerettem, ahogy annak idején víztől csöpögő ruhában megállt előttem. Volt benne valami ... örültem, mikor visszajött. Hogy mondhattál ilyet?

– De mama – védekezett Kati –, megérdemli a büntetést. Te meg papa nagyon elnézőek vagytok vele. Soha nem tudnátok megengedni, hogy Martin lustálkodjon, élelmiszert lopjon és hazudjon, mint Francis. Ez igazságtalanság!

– Hiszen mi beszélünk ezekről vele, és papa ma reggel megbüntette a tegnapi viselkedése miatt. De ismered a történetét? Nekünk elmondta, és nagyanyja már kétszer irt, innen tudjuk, hogy igaz, amit mondott. Martin egész életében csak szeretetet kapott, és soha

nem volt oka a gyűlölködésre. Francisékat elhagyta az édesapja, mikor ő még csecsemő volt, és édesanyjának második férje sosem szerette. Mostohaapja most egy másik nővel él együtt, és beadta a válópert. Anyja idegklinikán fekszik. A családban évek óta csak féltékenység, veszekedés és gyűlölet uralkodik. Francis sebeinek először be kell gyógyulni, mielőtt büntetni lehetne. És ez csak lépésről lépésre megy. Csak ha már egészen bizonyos abban, hogy szeretjük és ragaszkodunk hozzá, mint saját gyermekeinkhez, akkor kezdhetjük el a másik dolgot. Ő épp most kezdte ezt felfedezni. Tegnap történt vele valami. Nem tudom pontosan, hogy mi, de hogy a forrást megtalálta, az nagyon sokat jelentett számára.

– Én pedig mindent elrontottam! Ó, mama, borzasztóan fájlalom.

– Nos, remélem, lesz még rá alkalom, hogy jóvátedd. Meg kell tudnunk, hova ment. Talán visszatért a juhász feleségéhez? Csak kinyomozhatnánk valami módon, merre jár!

– A hídon át ment, nem a folyó mentén. Nem gondolod, hogy hazament a szüleihez?

– Azt nem gondolom. Hiszen senki sincs otthon. Aligha vágyódott egy üres ház után. Várjuk meg, míg papa hazajön a kocsival. Talán Francis egyedül is visszatér. Hiszen nem is ebédelt, és az evésről sosem mond le szívesen.

Kati azonban nem volt ilyen bizakodó. Ebéd után szomorúan kiment a kertbe, s egy ide-oda röpködő verebet figyelt, mely végül letelepedett a sövényben elrejtett világos színű tojásaira. A verébnek is van elrejtett otthona, fészken a sövényben – gondolta Kati. Visszanézett az egyszerű, öreg tanyai házra, melyben felnőtt. Szeretet és gondoskodás vette őt körül. Mindezt eddig olyan természetesnek tartotta. Soha nem ébredt tudatára, mennyire gazdag, mennyi adni-, mennyi szétosztanivalója van.

– Ó Istenem – suttogta –, hozd vissza Francist! Részben az én vétkem, hogy elment, és úgy szeretném, ha itt maradna!

13. Az élet folyója

Francis úgy hajtott a hídon, mint aki meggabalyodott, és befordult a falu utcájába. Ha történetesen egy sebesen haladó autó jött volna arra, biztosan elgázolja. De az utca csaknem üres volt. Csupán néhány gyermek játszott az öreg kovácsműhelynél, meg a vén gesztenyefa alatt. Senki nem tartóztatta fel. Egyedül a falu mögötti domb kényszerítette leszállásra, itt tolnia kellett a kerékpárt. Most aztán gondolkodni kezdett a helyzetén. Hova is megy tulajdonképpen? Nem, a tanyára soha-soha többé nem tér vissza, az biztos. Hiszen ott senkinek sem kell. „Alig várjuk, hogy visszamenj oda, ahonnan jöttél” – így mondta Kati. Ha ez igaz, akkor a család iránti teljes bizalma csak szomorú tévedés. Úgy látszik, az apák és anyák az egész világon egyformák! Csak saját gyerekeiket szeretik, akár az ő mostohaapja. És mama, az egyetlen, akihez tartozik, kórházban van. Lehet, hogy meg is hal. Akkor aztán igazán senkije nem lesz többé. – Mama, mama – nyöszörögte, és beült egy nagy gesztenyefa gyökerei közé, hogy megfontolja a következő lépést.

A hatalmas gyökerek körülzárták, s mikor feltekintett a fa koronájára, észrevette, hogy úgy állnak rajta a virágok, mintha égő gyertyák lennének. Olyan, mint egy karácsonyfa gondolta fáradtan, s a honvágy, mint valami óriási hullám, elborította. Milyen szép volt a legutolsó karácsony! Mindnyájan ajándékokat kaptak, és egész nap senki sem veszekedett. Mindenkit lefoglalt saját játéka.

Hirtelen vágy fogta el játékszerei meg egyéb dolgai után, eszébe jutottak a matchbox-autói, a bélyegek és futballkártyák, a bűvös ládikója meg a legó építője. Eddig nem érezte ezeknek a hiányát, mivel a tanyán mindig volt valami tennivaló. De ennek most már vége. Elhatározta, hogy visszamegy a szülői házba, egy kicsit beül a szobájába és játszik a játékaival. Talán valami ennivalót is talál a kamrában. Aztán majd eldönti, hogy is legyen

tovább. Hátha Glengarry néni ad valami tanácsot. Mindig befogadta a gazdátlan macskákat, mért ne fogadna be egy gazdátlan fiút is.

Abból nem csinált gondot, hogy fog bejutni a házba. Régebben egyszer már kizárták, s akkor talált egy titkos bejáratot. Csak fel kellett mászni a kis veranda tetejére és a csatornán feljebb kapaszkodni. Saját hálósobájának ablakán laza volt az egyik retesz, s az ablakszárnyat be lehetett annyira nyomni, hogy egy gyermek ujjá beférjen és a kilincset megfordíthassa. Ezt a szükséges titkot megőrizte a maga számára. Senki nem fedezte fel a laza reteszt.

Francis felkelt tehát, és megállás nélkül tovább kerékpározott. A tavaszi táj békéje megnyugtatta és megvigasztalta. Galagonya illata terjengett a napsütésben, a lejtőket vadrepce, kakukkfű és csillagvirág borította. Mintha az éneklő madarak szabták volna a ritmust a karikázáshoz. Senki sem vette észre, mikor a város szélére ért és befordult az utcájukba. Gyorsan beosont a kertbe és félénken körülnézett.

A kertben elburjázott a gaz, mert nem volt, aki gondozza. A fű magasra nőtt, s a kis virágágyat, amit anyja ültetett, szinte elfojtotta a gyom. De a ház szilárdan állt, mint azelőtt, és hirtelen vágya támadt Whiskers után. Whiskerst el fogja hozni valami módon, habár nagyon ügyes egérfogó lett belőle, és talán el sem lehet csalogatni a csütről.

Körüljárta a házat, a garázst, és csodálkozva fedezte fel a bevert konyhaablakot, amit valaki deszkával beszögelt. Vajon ki tehetete? Biztosan Wendy labdázott, miután ő már elment.

A konyha eszébe juttatta az evést. Visszaballagott a bejárathoz, felkúszott az ablakpárkányra s onnan a veranda tetejére. A következő szakasz nehezebb és sokkal veszélyesebb volt, mert a csatorna könnyen beszakadhatott, de, gondolta, majd csak megbirkózik vele. Két sarokvason megvetette a lábát, aztán még egy kapaszkodás, és máris ott volt szobája ablakpárkányán. Igen, még be tudja dugni ujját a résen, bár úgy látszik, a tanyán kissé meghízott. Egy mozdulat és a kilincs engedett. Francis a függöny alatt belépett saját szobájába. Vidáman félrehúzta a sötétítőt és beáradt a fény. De aztán megállt, mint akinek földbe gyökerezett a lába, s a szíve megmeredt az ijedségtől.

Valaki betört a szobájába. A fiókok kiborítva, a bélyegalbum szétszakítva, futballkártyái ronggyá tépve, katonái szerteszét szórva, közülük legtöbb törött volt. Egy csomó játékautójának leszakították a kerekét, a drága képregényeket szétszaggatták, összetaposták. Bárki volt a tettes, alapos munkát végzett. Francis felüvöltött az ijedségtől és fájdalomtól. Az egyetlen, amit kívánt, hogy mielőbb elhagyhassa ezt az iszonyú házat. De hova menjen? Játékszerei jelentették az utolsó valóságos köteléket az otthonához. Most már semmije sincs. Anélkül, hogy meggondolta volna, lábai odavitték a kerten át a cseresznyefa menedékébe. A virágzás ideje elmúlt, de a levelek majd eltakarják, és ott ülhet és sírhat, ameddig jólesik.

Éppen el akarta kapni az ágot, amikor megtorpant, hogy a következő ijedségből felocsúdjon.

Két kis láb kalimpált a felső ágról, s egy barna arcocska nézett le rá. – Francis – suttogetta Ram –, te jössz föl, én mindent elmesélni neked.

Azelőtt, ha Ramot bármikor itt találta volna titkos búvóhelyén, Francis bizonyára megharagszik, de most yégtelenül megörült. Boldogan mászott fel hozzá. Ram nagy fekete szeme feszült figyelemmel és szeretettel tapadt rá. Szinte ragyogott, mikor észrevette, hogy Francis örül neki.

– Én láttam tied kerékpár és én tégedet láttalak mászni – mondta Ram félénken. Angol nyelvkészsége kicsit javult az utolsó három héten. – Ezért ülök én itt, míg te kijössz. Mit csináltak a te házában?

– Kicsoda? – kérdezte Francis. – Ki tette tönkre a játékszereimet, ki tépte össze a

bélyegalbumomat meg a kártyáimat? Minden ronggyá szaggatva és széttaposva, Ram! – Reszkető hangon beszélt és görcsösen belekapaszkodott a felső ágba, hogy el ne sírja magát.

– Tyke és Spotty – mondta Ram. – Mikor elmentél, követnek engem mindennap iskola után. Ők kérdezni, kérdezni hova mentél. Én mondom, nem tudom. És ők mondják, meg akarnak téged verni, mert te rendőrségnek meséltél a kis házról;

– Nem igaz! – védekezett Francis.

– Akkor egyik nap jövök az iskolából, és látok őket kaputoknál és házatoknál állni. Ők mutogatnak és beszélnek. Én nézek, amíg elmennek, és mondok anyámnak. Aztán idejöttem és felmáztam a cseresznyefára, és itt maradok, míg sötét van. És a következő nap ... és a következő nap ... és két nap múlva jönnek.

– És te mit tettél akkor?

– Én várok nagyon csendben. Én látok ők üveget széttörök és ablakot kinyitják és Tyke bemegy és kinyitja ajtót, és Spotty engedni be. Akkor én átugrok a másik kertbe, és futok és futok, és telefonálok 999 a rendőrség, és elmondom, hogy fiúk a ti házatokban.

Francis nagy szemet meresztve és teljes csodálattal nézett rá. Ez aztán igazi krimi, Ram pedig valóságos hős.

– Ők jönnek három rendőrkocsiban – mesélte Ram, miközben mindkét kezével hadonászott, és nagyon gyorsan beszélt –, ők megállnak lenn az utcán. Én megyek és nézem a saroktól. Akkor ők jönnek vissza Tykével és Spottyval és akkor mind elmennek az autóval.

– De mi történt? És a két fiú most hol van?

– Én többé nem láttam őket. De a fiúk mondják, ők nem jönnek vissza a mi iskolánkba. Elmennek másik iskolába, ahol egész nap és egész éjjel maradnak, és nem mennek haza. Mikor megint itt jöttem, valaki fát csinált az ablak elé, és most senki nem tud a házatokba jönni. Én mindennap jövök, Francis és bemászok a cseresznyefába, hogy lássam, minden jól van a házatokban.

Még sokáig üldögéltek és beszélgettek egymással Tykéről, a tönkretett játékokról és a tűzről. Már uzsonnaidő volt, mikor Francisnak eszébe jutott, hogy még nem is ebédelt. Gyorsan úgy határozott, hogy elmegy Ramékhoz, eszik valamit, és az éjszakát náluk tölti. Hátha Ram édesanyja befogadja, míg mama hazajön.

Elmondta Ramnak a helyzetét, aki nem volt egészen biztos abban, mit szólna apja a dologhoz. Vendég számára nem volt ágy. Az övé pedig nagyon keskeny. Esetleg odaadja Francisnak a saját ágját, ő pedig meghúzza magát a heverőn. Lemásztak a fáról és éppen indulni akartak. Amikor a kapuhoz értek, megállt előttük egy autó. Alison néni szállt ki belőle. Még Francis is észrevette az arcán a megkönnyebbülést, pedig egész természetesen köszöntötte a fiút, mintha semmi nem történt volna.

– Gyere Francis! – mondta. – Itt az ideje, hogy hazajöjj! Biztosan éhes vagy. Nahát, Ram is itt van! Hogy vagy, Ram?

Francis sötét tekintettel nézett rá.

– Nem megyek – suttogta. – Én nem kellek nektek. Soha nem is kellettem. Kati mondta. Raméknál fogok maradni.

– Ez nem így van! Kati elvesztette a türelmét, és mire kimondta, már tudta, hogy nem igaz. Mindnyájan szeretünk. Egész nap kerestünk, és vártuk, hogy visszajössz. Senki nem akart addig enni, míg téged meg nem találunk. Nem hiszel nekem, Francis?

Ez a szó „enni” csodát művelt, azonkívül tudta, hogy Alison néni mindig igazat mond. Egyszerre megvilágosodott előtte, hogy a tanya az egyetlen hely, ahol elrejtve érzi magát. – Na jól van – mondta bánatosan –, de tönkretették az összes játékomat, minden bélyegemet és a futballkártyáimat. Ott fekszenek szétszaggatva a padlón. Tyke volt, Ram látta is őt.

– Az én tulipánjaimat is tönkretették, és ott fekszenek a földön – mondta Alison néni.

– Francis volt, és Kati látta is őt. De mi ennek ellenére azt akarjuk, hogy visszajöjj.

Francis lehajtotta a fejét.

– Bocsánatot kérek – mormogta. A tulipánokról már elfelejtkezett.

– Rendben van, majd később beszélünk erről, már megbocsátottunk neked. Tehát velem jössz most?

A fiú megragadta a kezét. – Jöjj, és nézd meg a játékaimat! – mondta. – Tyke tette tönkre, és Ram látta és jelentette a rendőrségnek. Ram, ha ismét visszajövök, mindennap együtt játszunk. És Alison néni, eljöhetne a tanyára is játszani?

– Természetesen, főleg szombaton. John bácsi mikor a takarmányért jön, el is hozhatja. Rámosolygott Ramra, aki fellelkesedve rohant haza. Hűséges kis szíve csak úgy vert a büszkeségtől és örömtől.

– Kicsit várnod kell az ajtónál – magyarázta Francis. Alison néni lélegzetét visszafojtva figyelte, ahogy a fiú lába eltűnt a hálószoba ablakában. Ez a gyerek született betörő gondolta magában. Aztán Francis megjelent az ajtóban és felvezette a szobájába. Lehúzta maga mellé a szőnyegre a romok közé.

– Az összes játékom! – kesergett. – A képregényeim, a bélyegeim, mindnek vége! – És megeredtek a könnyei. Alison néni a vállára tette a kezét és vigasztalni próbálta.

– Nincs mindnek vége – mondta –, sok bélyeg még egészben van, és ha vízbe mártod, leázik, és más albumba ragaszthatod. És nézd, az ágy alatt van egy teherautó, ami egészben maradt.

Amit tudtak, megmentettek, és Francis kimerülten, szomorúan odabújt Alison nénihez. Még soha nem volt ilyen közel hozzá. De mit fog majd az otthon történekről mondani neki?

– Most magadon tapasztaltad, mit érez az ember – mondta az asszony nyugodt hangon –, mikor mások rombolnak, zúznak, bántanak. Nem értem, Tyke miért tette ezt. De azt sem értem, miért kaszaboltad le az összes tulipánt. Hiszen ettől senki nem lett boldogabb, ugye?

Francis elgondolkozott, és szomorúan törölgette az orrát.

– Azt hiszem, van bennünk valami gonosz – mondta végül. – Azonban Tyke mindig gonosz, én csak néha. Tegnap nem voltam gonosz.

Ez a szó „tegnap” Alison néni új gondolatra indította.

– Azt hiszem, belülről hasonlók vagyunk a forráshoz, amit találtál – mondta. – Piszkos volt, teli szennyel, száraz avarral, a vize pedig egészen zavaros.

Francis figyelmesen, érdeklődve tekintett rá.

– A bárányok nem is akarták inni – egészítette ki –, sosem isznak vizet piszkos forrásból.

– Igazuk van. Te Francis, én tudom, mi az oka, ha valaki dolgokat összetör, szétzúz és másokat bánt. A szívből jön ez, amit a gyűlölet, önzés, rosszindulat beszennyezett. Azért árad beőle a gyűlölet, önzés, kíméletlenség folyama, mint ahogy itt is történt. Persze ez aztán mindenkinek szomorúságot jelent.

Francis hallgatott, Alison néni pedig folytatta

– A juhásznak minden szennyet és száraz levelet el kellett távolítania és új kijáratot ásni a forrás számára, s akkor mi is történt? – Akkor a víz tisztán, átlátszóan tört fel, és folyt a folyó felé, és a fű egészen zöld volt.

– Igen, és hadd tegyem hozzá, amit Jézus egy folyónak a forrásáról mondott. Otthon majd kívülről megtanulhatod. Jézus azt mondta: „Ha valaki szomjúhozik, jöjjön én hozzám és igyék. Aki hisz énbennem, amint az írás mondotta, élő víznek folyamai ömlenek annak bensejéből. Ezt pedig a Lélekről mondta, amit az Ő benne hívők fognak kapni.”

– Élő víznek folyamai ... – mondta Francis hirtelen.

– Igen. Hol hallottad ezt?

– Álmodtam egyszer. És azt hiszem, a templomban is szó volt róla.

– Francis, ez azt jelenti: ha elszomorít, hogy szívünk forrását a gyűlölet, kíméletlenség

beszennyezte, kérhetjük Jézust, hogy bocsásson meg és távolítson el mindent. Megígérte, hogy megteszi, és Szentlelkét adja szívünkbe. Ezzel új forrás jön létre, melyből a szeretet, öröm, szívesség tiszta folyama árad. Így lesz belőled szeretetteljes, vidám fiú.

Francis elgondolkodott. Ha visszatérnek ebbe a tönkretett házba, mindnyájuknak szüksége lesz egy kis szeretetre, boldogságra. Vajon megváltozhat még valami? Talán igen, ha ő megváltozik.

– Igazán megtörténhet ez? – kérdezte.

– Igen. Nem egyszerre, hanem lépésről lépésre. Kérjük Jézust, hogy megtegye?

Együtt imádkoztak, ott a padlón, annak a felfordulásnak a közepén, amit a gyűlölet és kíméletlen pusztítás véghezvitt. Alison néni hangosan kérte Istent, hogy bocsásson meg minden gonoszságot, hogy Jézus térjen be Francis életébe, és hogy a Szentlélek tiszta, új forrása, melyből szeretet és öröm árad, fakadjon fel a szívében. Francis ugyanezt kérte csendben, magában.

Míg hazafelé mentek, a fiú úgy érezte, tele van békességgel és meggyógyult. Senki nem fogadta barátságosabban, mint Kati. De az egésznek a jelentőségét később fogta fel, mikor az áhítatnál mindnyájan a szőnyegre telepedtek, és tekintete a falon levő mondásra esett.

Hirtelen megértette, feleletet kapott arra az első kérdésére, amit három héttel ezelőtt feltett: hol van Isten? Mert ha Isten Jézusban az emberek közé jött, és Jézus most ott van a szívében, akkor megtalálta Istent.

Isten valóban benne volt, mint egy szép, tiszta folyam forrása; mert az Isten szeretet.

*Megjelent az Evangéliumi Kiadónál
(Folytatjuk)*